

Wilfried kender – i dette ene Tilfælde – sine inderste Motiver. Selvfølgelig er det sjovt at sidde bag paa Svantes Motorcykel, selvfølgelig er det sjovt at blive transporteret Fanden i Vold i sindssyg Fart, et Sted hen, hvor man aldrig ellers vilde komme. Selvfølgelig er det sjovt at se Svantes kolossale Stolt-hed; naar han kommer med sin skinnende Motorcykel og by-der ham at stige paa, er det, som om den var en ticylindret Rolls Royce og Svante selv en chevaleresk Grande. Hvor Sven-skerne dog har Stil! – den ubetalelige Haandbevægelse, hvor-med han stiller Vidunderet til hans Disposition . . . Naar Wil-fried efter en Dag paa Landet, endnu beruset og svimmel af al den friske Luft, ligger i sin Seng og stirrer mod Fodendens Hyrdescener, klukker han af Latter ved Tanken om Svante – og hans Hjerte smelter næsten, fordi han elsker alt, hvad der kan faa ham til at le. Himmerige maa være et Sted, hvor man ler. Sammen med Tina kan han ikke le – ikke mere.

Jo, selvfølgelig er det sjovt med den Motorcykel, men heller ikke mere.

Tre Hundrede Kroner er omtrent en hel Maanedes daglig Slid i Damp, mellem svedende Vægge, og det er hverken Svan-te eller Motorcyklen værd. Heller ikke Svante? – Han bliver usikker.

----- paa Svantes Maaned . . .

Og saa var der Livets smaa Glæder – ja, altsaa for en be-
tøden Mand, der ikke stillede store Krav, – Beværtningerne,
bubbe'n – og Svante fortalte, hvor mange han kunde taale –
mindst tyve – uden at andre mærkede det mindste paa ham,
ammeraterne, de flinke Fyre, man havde Kalas'er med paa
brølset, saa de forbandede Kællinger klagede – og de smaa
datter (men paa det Punkt var Svante ikke saa aabnemundet
som Joel, muligvis i den Tro, at Wilfried ikke vilde paaskøn-
det særligt) – men først og sidst hans store hobby: Motor-
cyklen. Hans Nimbus.